

KAZALIŠNA PREDSTAVA: KLUPKO [osvrt Ozana Iveković]

by Ozana Iveković

DAŠAK LIKE U ZAGREBAČKOJ VIDRI

Pučki se komadi na zagrebačkim pozornicama rijetko kada mogu vidjeti, iako još uvijek žive u mnogim hrvatskim sredinama, i to pogotovo u izvedbama kazališnih amatera. Pristojan je broj pučkih pisaca koji pišu pučke igrokaze za svoje družine, iako se u pučki kazališni izričaj polako, ali logično, uvlače refleksi i tragovi suvremenoga globaliziranoga svijeta i života koji nezaustavljivo prodiru i do najmanjih sela i zaselaka.

Rijetki su pučki dramatičari, čini mi se, koje književna i kazališna struka pripušta među relevantne pisce, a pogotovo među klasike. Jedan od tih književnika svakako je Pero Budak. Iako je njegovo *Klupko* prije svega komedija koja će svakoga nasmijati i razveseliti svojim duhovitim replikama i radnjom koja je prepuna zapleta i smiješnih situacija, ona se bavi i ozbiljnim temama i problemima koji su mučili ličkoga seljaka iz prve polovine 20. stoljeća.

Motiv odlaska muža za poslom u Ameriku, ostavljene supruge, nezakonite djece, neudane kćeri koja više nije baš tako mlada (po ondašnjim kriterijima), došljaka koji će biti srdačno dočekan no ne bez nepovjerenja – sve su to u vrijeme nastanka *Klupka* brige i svakodnevnica ličkoga sela koju Budak slika sa nekom vrstom suosjećanja, simpatije i ljubavi iako je komad osmislio kao komediju izrazite situacijske i konverzacijske komike.

Baš je to osobito naglašeno u predstavi prema Budakovu tekstu u režiji Željka Duvnjaka i izvedbi Kazališta slijepih i slabovidnih *Novi život*. Režija je na primjeren način „uhvatila“ dinamičnost komada ostajući vjerna njegovu duhu i ideji. Posebno je naglašen pučki moment komada koji podcrtava likovno zanimljiva i funkcionalna scenografija Marte Crnobrnje, kostimi Hane Letice te oblikovanje svjetla Nenada Lalovića.

Glazbu, *Slavenske plesove* Antonina Dvořáka, izabrao je redatelj Željko Duvnjak očito hoteći njome podcrtati dinamiku komada te duh vedrine i optimizma koji se očituje u glumačkoj izvedbi. Glumci Kazališta *Novi život* bili su na visini zadatka uspješno i duhovito utjelovljujući likove *Klupka*. Pogotovo

bih pohvalila govor budući da su svi glumci odlično savladali lički dijalekt i vladali njime kao da su rođeni Ličani.

Posebno bih istaknula Anitu Matković kao Antušu i Vojina Perića kao Josinu. Njihovi likovi imaju vrlo upečatljive osobnosti, ali i vrlo naglašene specifične crte ličnosti koje glumca mogu navesti da pretjera i skrene u karikaturu. Međutim, glumačke kreacije spomenutih dvaju protagonista vrlo su odmjerene te uvjerljivo, ali bez pretjerivanja oblikuju ova dva lika koja ponajviše izazivaju smijeh, a njega u publici nije nedostajalo.

Predstava je vrlo zabavna i duhovita no pažljivijem gledatelju neće promaći njezini ozbiljni tonovi. Vrijednost teksta i njegova uprizorenja pri Kazalištu slijepih i slabovidnih *Novi život* upravo je u tome što kroz komiku progovaraju o temama koje su nam i danas zanimljive i to kroz likove koje poznajemo i volimo. Stoga, ovu predstavu mogu samo preporučiti jer ćete uživati, riječima Vojina Perića, u pitkoj ali ne i plitkoj priči koja će vas do suza nasmijati, a možda i dotaknuti neke još neistražene dubine.

Ozana Iveković